

különszám
Júlia

Világszerte Nr. 1

Julia James
A láthatatlan lány

Caitlin Crews
A hetéra

Sharon Kendrick
Az eltitkolt múlt

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Enterprises ULC-vel létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Enterprises ULC. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© *Julia James, 2021 – Vinton Kiadó Kft., 2025*

Eredeti címe: *Cinderella in the Boss's Palazzo* (Harlequin Mills & Boon, Modern Romance)

• *Magyarra fordította: Kiss Klára*

© *Caitlin Crews, 2020 – Vinton Kiadó Kft., 2025*

Eredeti címe: *Her Deal with the Greek Devil* (Harlequin Mills & Boon, Modern Romance)

• *Magyarra fordította: Kiss Klára*

© *Sharon Kendrick, 2021 – Vinton Kiadó Kft., 2025*

Eredeti címe: *Secret of Cinderella's Awakening* (Harlequin Mills & Boon, Modern Romance)

• *Magyarra fordította: Kiss Klára*

Nyomtatásban megjelent: a JÚLIA KÜLÖNSZÁM 131. számában, 2025

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-615-108-072-6

• *Kép: Shutterstock*

A Júlia különszám a Vinton Kiadó Kft. időszaki kiadványa.

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2025

• *A kiadó és a szerkesztőség címe: 1118 Budapest, Szüret u. 15.*

• *Felelős kiadó: dr. Bayer József*

• *Főszerkesztő: Vaskó Beatrix*

• *Telefon: +36-30-300-9899; e-mail-cím: info@vintonkiado.hu*

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Julia James

A láthatatlan lány

1. FEJEZET

Jenna a kezében tartott levelet bámulta. Elsősztályú papírra nyomtatták, és Signor Evandro Rocceforte, a torinói *Rocceforte Industriale SpA* igazgatójának az asszisztense írta alá. Jenna feszülten olvasta újra át az ajánlatot, amely a félelem és az elégedettség különös keverékével töltötte el.

Ugyanilyen ellentmondásos érzései voltak azon a nyolc évvel ezelőtti napon is, amikor az egyetemen elfogadták a modern nyelvek szakirányra történt jelentkezését. A diplomája – akárcsak az ezt követő tanári képesítés – bebizonyította, helyesen tette, hogy hitt magában. Az elmúlt négy évet végigdolgozta egy nagy létszámú, de alulfinanszírozott általános iskolában, London egyik hátrányos helyzetű városrészében.

Jenna most határozottan készen állt a változásra. Korábban még soha nem dolgozott magántanárként egy hétéves kislány mellett. És még soha nem élt *palazzóban* sem!

Érezte, hogy felébred benne az örömteli várakozás. Nem extrovertált vagy karizmatikus személyiség – és nem egy szépség. Tudta és elfogadta, hogy ő az a fajta ember, aki úgy lép be egy szobába, hogy senki sem veszi észre. De ez az idei nyárra szóló magántanári megbízatásánál éppúgy lényegtelen, mint az általános iskolában volt, ahol eddig tanított.

Jenna elszántan leült a billentyűzethez, és megírta, hogy elfogadja az ajánlatot.

Evandro Rocceforte a számítógép képernyőjére nézett, de gondolatai nem a cég számlái, hanem az ügyvédjével folytatott legutóbbi beszélgetés körül jártak. Az ügyvéd még mindig nem értett egyet azzal a nagy összegű végkielégítéssel, amelyet Evandro a volt feleségének szánt.

Az elkeseredett és elhúzódozó válóper során Berenice foggal-körömmel küzdött. Kizárólag az vezette, hogy megbüntesse őt. Nemcsak azért, mert el mert válni tőle, hanem egy még nagyobb bűnéért.

Hogy átlátott rajta.

Hogy átlátott a csillogó felszínen, amit a külvilágnak mutatott. A csillogáson, amely Evandrót is elkápráztatta annak idején. Egészen addig, amíg csalódottan és elkeseredetten – nem utolsósorban a felesége állandó hűtlenkedése miatt –, meg nem látta Berenicében azt a nőt, aki valójában volt: önző, manipulatív, önimádó.

Azt a nőt, akinek a mottója így hangzott: én, én, én.

Elvárta, hogy a férfiak csodálják, teljesítsék a szeszélyeit, és tegyék, amit ő akar. Valaha ő is ilyen férfi volt – egy idióta.

De ennek már vége.

Berenice persze mindent megpróbált, hogy visszacsábítsa. De amikor rájött, hogy a szexepilje már nem hat Evandróra, szörnyen dühös lett. És mivel a férfi ragaszkodott a váláshoz, minden rendelkezésére álló fegyvert bevetett ellene.

Beleértve a legdurvábbat is.

Evandro palaszürke szeme megkeményedett. Amióta a felesége megszülte Amelie-t, fegyverként használta ellene, és most minden trükköt bevetve gyilkos harcra kényszerítette őt a felügyeleti jogért.

Evandro viszont nem hagyta magát. Meg kellett védenie Amelie-t a mérgező anyjától, aki éppúgy nem tudta szeretni a saját lányát, ahogy senki mást. Ami egy vagyonba került, de Berenice végül beleegyezett, hogy Amelie az övé legyen, egy feltétellel...

Evandro gondolni sem akart erre a feltételre, amelyet Berenice szabott, hogy lemondjon Amelie felügyeleti jogáról. Berenicének soha nem lesz oka rá, hogy beváltsa a fenyegetését, gondolta Evandro. Erről ő gondoskodik.

Amióta véglegesítették a válást, Evandro teljes mértékben igyekezett kiélvezni nehezen megszerzett szabadságát. A múlt télen szenvedélyes viszonyt kezdett a telt idomú Bianca Ingranival. Bianca – és

sok más nő – szívesen lett volna magát a következő Signora Rocceforte szerepében. Ami érthető is volt. A nemrég elvált Evandro Olaszország egyik legkapósabb szinglije kőgazdag volt, a harmincas évei közepén járt, jól nézett ki, és mindig is tetszett a nőknek.

De Evandro nem tervezett újra megnősülni.

Bianca mellett csak a szórakozást és az érzéki örömeiket kereste. Most más állt az élete közép-pontjában. Valami sokkal fontosabb. Valaki sokkal fontosabb.

Amelie. A kislány, akiért oly fáradhatatlanul küzdött.

A rosszkedve visszatért. Mit tud ő tulajdonképpen az apaságból? Berenice külföldre költözött Amelie-vel, és minden eszközzel akadályozta a lányával való kapcsolattartását, amíg végül le nem mondott a felügyeleti jogáról.

Evandro a lehető legjobb apa akart lenni. A lánya épségben megérkezett Olaszországba, és abban a csendes *palazzó*ban lakott, amely mostantól az otthona lesz. A jövője biztosított.

És csak ez számít.

– Fejezd be a matekot, aztán jöhet az ebéd! – mondta Jenna kedves, de határozott hangon a tanítványának.

Az órákon angolul beszélt, ahogyan azt a kérték tőle, de egyébként vagy franciául, vagy olaszul. A kislány háromnyelvűen nőtt fel, és Jenna tudta, hogy csak azért kapta meg az állást, mert ő maga mindhárom nyelvet tökéletesen beszéli – és általános iskolai tanárként volt elegendő tapasztalata.

Nem mintha Amelie lelkesedett volna a tanulásért. Igazi kihívás volt rávenni, hogy a feladataira koncentráljon. De ez nem meglepő.

A kislányt csak nemrég hozták Olaszországba, hogy frissen elvált apjával éljen, akit eddig csak ritkán látott. Korábban az anyja végighurcolta magával egész Európán és Amerikán. Luxus szállodák lakosztályaiban vagy vendéggént villákban és nyaralókban éltek. Beverly Hillstől Hamptonson át Dél-Franciaországig állandóan úton voltak. Amelie nem ismerte az állandóságot vagy a hagyományos családi életet.

Jenna úgy értesült, hogy a kislányt legjobb esetben is úgy kezelték, mint egy elegánsan felöltöztetett babát, akit az édesanyja büszkén mutogathatott az ismerőseinek. Amikor nem volt ideje Amelie-re, akkor bébiszitterek és szobalányok végtelen sorára bízta, gyakran napokra vagy akár hetekre is. A kislány ezt elkerülhetetlenül megszenvedte, és Jennát bízta meg azzal, hogy készítse fel az őszi iskolakezdésre.

Jenna a tanteremnek kijelölt szoba tolóablakain át kilátott a kertre, amely buja és zöld volt a kora nyári napsütésben. Bizonyára segít, hogy a kislány végre stabil családi életet élhet itt ebben a gyönyörű *palazzó*ban.

Három héttel ezelőtti megérkezésekor Jennát elvarázsolta a pompás, tizennyolcadik századi épület, amely eredetileg egy ma már kihalt nemesi család vidéki rezidenciájának épült.

Milyen hihetetlenül szerencsés voltam, hogy megkaptam ezt a munkát! – gondolta Jenna hálásan. És mivel a szerződése csak őszig érvényes, minden percet ki fog élvezni itt.

Gondolatai visszatértek a tanítványához, akinek szőke feje most a feladatok fölé hajolt. Jenna azon tűnődött, vajon mire hasonlít a kislány. Amelie fésülködőasztalán látott egy fényképet az édesanyjáról. Elbűvölően nézett ki, ahogy az egy előkelő, magára valamit is adó nőtől elvárható, de az arcformáját és a barna szemét leszámítva nem sok hasonlóság volt felfedezhető. Az asszony sötét hajú volt. Vajon Amelie apja szőke?

Amint a házvezetőnőtől, az angol származású Signora Farrafaccitól – aki egy olasz férfihoz ment feleségül –, megtudta, Amelie apja egy gazdag, előkelő észak-olasz családból származik.

– Ő is itt fog lakni? – kérdezte akkor, mert nyomát sem látta a férfinak.

Remélte, hogy Amelie-t nem az egyik nemtörődöm szülőtől a másikhoz került. Tapasztalatból tudta, hogy az elvált szülők gyermekei sokat szenvednek. Az egyik legrosszabb az az érzés volt, hogy senkinek sem kellenek, és csak terhet jelentenek a szüleiknek.

Ahogy annak idején vele is történt...

Nem akarta, hogy ez legyen Amelie sorsa is.

– Signor Rocceforte jön, amikor csak teheti, de sok a dolga. Ő Olaszország egyik legnagyobb vállalkozója – válaszolta büszkén a házvezetőnő. – Sosem lehet tudni, mikor érkezik. Bölcs dolog lenne, ha észben tartaná, hogy bármikor betoppant. Tisztességes munkaadó, de nem szereti, ha az alkalmazottai lógnak. Látni akarja majd, a kis signorina hogyan halad.

Jenna most ellenőrizte Amelie munkáját, és remélte, a munkaadója is belátja, hogy a matematika egyszerűen nem a lánya erőssége...

– Minél több feladatot oldasz meg, annál könnyebb lesz! – biztatta Amelie-t.

– De nincs hozzá kedvem! – válaszolta a kislány ingerülten. – *Maman* soha nem csinált olyat, amihez nem volt kedve. Dühös lett, ha valaki kényszeríteni próbálja. Mindenféle tárgyakat hajigált. Egyszer az egyik szobalányt megdobta a cipőjével, mert rossz sálat hozott neki. A cipő sarka éles volt, és a szobalány arca vérzett. A lány elrohant, ettől *a maman* még dühösebb lett, és utánakiabált, hogy jöjjön vissza. Aztán kiküldött a hálószobájából. Azt mondta, hogy csak rontok a helyzeten...

Amelie egyre csendesebben beszélt, míg végül elhallgatott. Mélységesen boldogtalannak tűnt. Szánalom és fájdalmas emlékek fojtogatták Jenna torkát. Az apja felesége, ahogy annak idején ráördített, hogy ne zavarja őt...

– Gondolod, hogy *a papà* is ilyen hamar dühbe gurul? – kérdezte Amelie aggódva.

– Biztos, hogy nem – mondta Jenna, és őszintén remélte, hogy ez igaz.

Egy ingerlékeny és szeszélyes anya után Amelie-nek egy őt kritizáló apára van a legkevésbé szüksége.

Jenna féltette Amelie füzeteit, és együtt lementek a földszintre ebédelni. Mint mindig, amikor szép idő volt, kint ettek a jókora teraszon. Jenna szeretettel nézte a kislányt, aki épp az étvágygerjesztő csirkesalátát majszolta.

Felismerte benne saját egykori önmagát. Kiszakítva a megszokott környezetéből, szorongva és bizonytalanul. Senki sem akarta őt. Magányos gyermekkorra volt ítélve. Jenna nem kívánta ezt Amelie-nek.

Ami végül is a kislány apján múlik.

Hamarosan hazajön?

Úgy tűnt, hogy ezt senki sem tudja.

Evandro alig várta, hogy leszálljon a gépe. Mozgalmas programja volt, csaknem egész Európát bejárta. Különböző, milliós értékű projekteket ellenőrzött, és új potenciális projektekről tárgyalt.

Egy három hónapos üzleti utat zsúfolt bele három hétbe, hogy letudja a legfontosabb feladatait, és elutazhasson a palotába. Hogy lássa a kislányt, akit végre megkapott rideg és önző anyjától. Hogy jobb életet kínáljon neki.

Jó kapcsolatot fog kiépítenie Amelie-vel, még akkor is, ha a nulláról kell kezdenie.

Hirtelen eszébe jutott az ügyvédje figyelmeztetése.

– Tisztában van azzal, hogy milyen következményei lehetnek a volt felesége utolsó feltételének? – kérdezte.

Evandro az ügyvéd szemébe nézett.

– Nem számít – felelte kurtán. Aztán összeszorította az ajkait, és hozzátette: – Nem, miután végre megmenekültem ebből a tíz évig tartó, pokoli házasságból. Most Amelie az első.

A gép földet ért, és Evandro percekkel később már úton volt az irodájába. Még néhány gyors eligazítás, mielőtt a lakására hajt, és összepakol. Aztán a sztrádán elindul dél felé.

Amelie-hez.

Jenna felnézett az égre. Még mindig komor felhők takarták, és korábban esett is. Már alkonyodott, de ez volt aznap az első alkalom, hogy egy kis friss levegőt szívhatson, és nem akarta kihagyni. Amelie úgy döntött, hogy a házban marad. Kártyázott a házvezetőnővel és a két szobalánnyal, Mariával meg Loretával.

Jenna a *palazzo* fölötti erdei ösvényen kezdte a sétáját, amely egy kilométer hosszan kanyargott felfelé. Majd lejjebb, a magánúton indult vissza a főbejárathoz.

A keskeny út most vett egy kanyart, és Jenna döbbenetesen látta, hogy sziklaomlás történt. Nehéz kövek és törmelékek hevertek az úton. Feltételezte, hogy a heves esőzés meglazította a talajt.

Ráébredt, hogy ez mennyire veszélyes. Az autósok csak akkor látják meg az úton heverő köveket, amikor előbukkannak a sziklafal körül. Vagy belerohannak, vagy kerülnek a másik oldalra, a meredély felé.

Jenna hirtelen meghallotta, hogy egy autó lekanyarodik az országútról, a magánúton gyorsít, és felbőgve robog felfelé. Pillanatokon belül eléri a sziklaperemet, és belefut a kőomlásba.

A lán sietve átmászott a köveken. Már sötétedett, és a sofőr bekapcsolta a fényszórót. Jenna nagy bátran kiállt az út közepére, és figyelmeztetően lengette a karját. Egy másodpercre halálra rémült, aztán a kocsi – valami lapos luxusszörnyeteg – csikorogva lefékezett, és centiméterekre megállt előtte.

Jenna a sokktól dermedten állt, és nem tudott megmozdulni. Egy férfi kiszállt az autóból, és dühösen becsapta az ajtaját.

Aztán ugyanilyen dühösen olaszul rákiabált Jennára:

– Elment az esze? Hogy a fenébe jutott eszébe kiszaladni az út közepére? Akár el is üthettem volna!

Fenyegetően a lány fölé magasodott, a reflektor fénye megvilágította markáns arcát. Antracit színű öltönye kiemelte széles vállát és hosszú lábát. A szintén sötét selyemnyakkendő, az arany nyakkendőű és a méregdrága autó elárulta, hogy a dühös férfi csak Evandro Rocceforte lehet.

2. FEJEZET

Jenna bátorsága elszállt. De hamar összeszedte magát, és felszegte az állát.

– *Mi dispiace!* – Zihálva és reszketve beszélt, majd angolra váltva folytatta: – Meg kellett állítanom az autót! Sziklaomlás történt.

A munkaadója a homlokát ráncolta. Szó nélkül elsétált mellette, hogy a saját szemével lássa, mi a helyzet.

Amikor visszatért, az arca már nem volt dühös, hanem komor.

– A fene vigye el! – mondta mérgesen. Odament a kocsijához, hogy lekapcsolja a fényszórókat, majd elővette a telefonját. Olyan gyorsan beszélt olaszul, hogy Jenna nem tudta követni. A férfi visszatette a mobilt a zakója belső zsebébe, és újra a lányra nézett. – Egyébként ki maga? – kérdezte, de mindjárt meg is válaszolta a saját kérdését. – Hát persze, a tanárnő Angliából! – Kurtán felnevetett. – Inkább hasonlít egy erdei nimfára, aki alkonyatkor beleolvad a tájba.

Határozottabb hangon folytatta:

– Menjen vissza a palotába! De óvatosan, vigyázzon, hová lép! Valaki mindjárt lejön értem, és lezárják a magánút bejáratát, mert ez tényleg életveszélyes. A sziklaomlást holnap reggel eltakarítják.

Jenna figyelte, ahogy a férfi kinyitja a csomagtartót, és kiemeli belőle a táskáit. Aztán eszébe jutott a parancs – mert ez bizony parancs volt –, és elindult visszafelé. Óvatosan átmászott a sziklaomláson, hogy az erdei ösvényen továbbhaladva a *palazzóba* érjen.

A gondolatai vadul száguldottak.

Tehát ez a férfi Amelie apja. Kiabált vele, parancsokat osztogatott. Minden ízében úgy festett, mint egy gazdag, befolyásos üzletember és egy drága *palazzo* tulajdonosa. De az a gúnyos megjegyzés, amikor őt erdei nimfához hasonlította...?

Nem valószínű, hogy jellemző rá.

Amikor Jenna belépett, a *palazzóba*, már mindenki tudott a tulajdonos érkezésétől. A személyzet tett-vett, és Signora Farrafacci csak egy pillanatra állt meg, hogy tájékoztassa Jennát, miszerint Amelie az apjával vacsorázik, és hogy Jenna vacsoráját később viszik fel az emeletre.

Jenna hálásan visszavonult a nagy, fényűzően berendezett lakosztályába, amely a *palazzo* felső szintjén helyezkedett. Egy ajtó kötötte össze a nappaliját az Amelie játszószojájaként kialakított gardróbbal, és onnan egy másik ajtó a kislány hálószobájába vezetett.

Jenna felhúzta a nappali ablakát, kikönyökölt, és belélegezte a lágy, balzsamos levegőt, a virágzó lonc mámorító illatát. Már teljesen besötétedett, és hallotta a baglyok huhogását a közeli erdőben.

Lelei szemei előtt újra lepergett az izgalmas találkozás a tanítvány apjával. És nem csak a veszély miatt, amelyet ő hárított el azzal, hogy kirohant az útra, és figyelmeztette Evandro Roccefortét a sziklaomlásra. Újra meg újra látni vélte a munkaadója vonzó arcát és szálas alakját. Újra hallani vélte dühös kiabálását.

De ha nem rohant volna ki az útra, a férfi is, meg a méregdrága autója is összetörve heverne a völgyben.

Bement a hálószobájába, és úgy döntött, hogy megfürdik, amíg a vacsorára vár. Belemerült a kellemesen meleg vízbe, és gondolatban újra lejátszotta a munkaadójával történt találkozást. Nem tudta kivenni a fejéből, hogy a férfi erdei nimfához hasonlította.

Legalább olyan fantáziadús, mint valószínűtlen. A nimfák tündék és gyönyörűek. Ő pedig minden, csak nem gyönyörű. Középmagas, vékony testalkatú, félhosszú haja mindig copfba fonva. Ruhát pedig aszerint választ, hogy praktikus és kényelmes legyen. Sminkkel soha nem is bajlódott. Az osztályteremben nem volt rá szükség, és a társasági élete főként az iskolai rendezvényekre korlátozódott.

Szóval nem, egyáltalán nem olyan, mint egy erdei nimfa. Az ég szerelmére, Evandro Rocceforte miért mondott ilyet?

Jenna lejjebb csúszott a vízben. Haja a válla körül lebegett.

Furcsa, álmodozó hangulat kerítette hatalmába, amit a forró víz, a meleg, párás levegő és a teljes ellazulás ébresztett benne.

Lehunyta a szemét... Cukott szemhéja mögött hirtelen megjelent Amelie apjának képe, olyan tisztán, mintha itt lenne, és látná a meztelenségét. A férfi sötét tekintete bejárta a testét, és tetszett neki, amit látott.

Jenna ijedten kinyitotta a szemét, és felült. Az arca izzott, de nem a fürdővíz melegétől. Megrázta a fejét, mintha így megszabadulhatna a fantáziaképektől. Aztán a szappan után nyúlt, hogy megmosakodjon. Ezért fürdött, nem azért, hogy megmagyarázhatatlan és egyben sokkoló képeket idézzen fel.

Beszappanozta magát, megmosta a haját, majd leengedte a fürdővizet. Végül olyan hidegre állította a zuhanyzót, amennyire csak lehetett, hogy leöblítse nemcsak a szappant és a sampont, hanem a szégyentelen gondolatokat is.

Tíz perc múlva már a kanapén ült a tévé előtt praktikus pamutpizsamában és fürdőköpenyben. Bekapcsolta az angol hírcsatornát. Vacsora után átnézte a másnap reggeli óravázlatát, és írt egy rövid beszámolót Amelie fejlődéséről, ha esetleg a munkaadója kéréne.

A munkaadója!

Jenna kimondta magában a szót.

A vacsorát jelző kopogás éppen jókor érkezett.

Evandro kint állt a kertre néző teraszon. Magasan az égen a hold mintha a felhők között tört volna utat magának. De ez csak illúzió, mint oly sok minden az életben.

Mint annak idején a menyasszonya volt.

A férfi arca elkomorult. Miért gondol a tíz, hosszú, borzalmas évvel ezelőtti esküvő napjára? Az esküvő olyan volt, mint a menyasszonya: rikító, mint egy karneváli kocsi, és ugyanolyan ízléstelen... Csalás és szemfényvesztés.

Berenice gyémántékszerekkel és a méregdrága menyasszonyi ruhában élvezte, hogy ő lehetett a show csillogó sztárja. A bulvárlapok tudósítottak a nagy eseményről, Evandro pedig az odaadó vőlegény szerepét játszotta, akit elkápráztatott a lány tündöklő szépsége.

Hogy lehetett ilyen hihetetlenül ostoba?

Evandro állkapcsa megfeszült. Pontosan tudta a választ.

Az orránál fogva vezette az a nő, akit feleségül vett. És az apja kergette bele ebbe a házasságba.

– Mindene megvan, tényleg mindene! – mondta lelkesen. – Elragadóan szép, és most, hogy az apja meghalt, megörökölte a *Trans-Montane* részvényeit, amire szükségünk van.

Akkor úgy tűnt, mintha az ég is egymásnak teremtette volna őket.

De aztán a pokol várta Evandrót.

De Berenice életet adott Amelie-nek.

A férfi homloka kisimult. A ma esti vacsora hangulata kényszeredett volt. Amelie ugyanolyan félnék és tartózkodó volt, mint három héttel ezelőtt, amikor a férfi felvette a repülőtéren, és elhozta a palazzóba. De ez idővel változni fog. Az idővel, amit a lányának szentel.

Ami pedig a nőt illeti, Amelie tanárát... Evandro hiába próbált emlékezni az arcára.

Ismét ráncba szaladt a homloka. Az az ostoba teremtés pont a kocsija elé futott. Vakmerőség volt, vagy bátorság?

Vagy mindkettő?

Jenna lesétált a széles márványlépcsőn a tágas előcsarnokba, Amelie füzeteit és rajzait is magához hozta. Megérkezett a várt felkérés, hogy számoljon be a tanítványa fejlődéséről. Bekopogott a könyvtár ajtaján, mielőtt belépett volna.

Amelie-t odafent hagyta az osztályteremben egy helyesírási feladatlappal. A kislány ma reggel elég nyugtalannak tűnt az apja tegnap esti váratlan érkezése után.

Jenna meg tudta érteni. Ő is ideges volt, amikor belépett a nagy, könyvekkel teli szobába.

Az impozáns kandalló előtt mély bőrfotelek kaptak helyet.

A munkaadója a díszes íróasztalnál ült, rajta számítógép és papírok.

Jenna tudatosan használta magában a munkaadó szót, hogy leküzdje a zavarát, amikor Evandro Rocceforte felnézett rá. A szigor és a hatalom légköre lengte körül.

De nem hagyhatja, hogy megfélemlítse. Egyszerűen csak be kell számolnia, hogyan halad Amelie-vel.

Visszafogottság és méltóság áradt a férfiből, ami valószínűleg velejárója annak, hogy egy nemzetközi nagyvállalat igazgatója. Kétségtelenül hatalommal és felelősséggel bíró ember.

Az arca kifürkészhetetlennek tűnt, és mély ráncok voltak a szája körül.

Lehetnek egy ilyen gazdag embernek gondjai?

A kérdés akaratlanul futott át Jenna agyán. Összepréselte az ajkait. Semmi köze hozzá!

Megállt az íróasztal előtt. A férfi kurtán bólintott, és megkérte, hogy üljön le az odakészített székre.

– Szóval, Miss Ayrton... – Angolul beszélt, enyhe akcentussal. – Hogy mentek a dolgok Amelie-vel az első hetekben? Kérem, fogja rövidre a beszámolóját!

Jenna a magával hozott írásbeli feladatokat az asztalra tette, és nyugodtan, pontosan elmagyarázta, hogyan értékeli Amelie jelenlegi szintjét. Ezután rátért arra, hogy próbálja fejleszteni a kislány tudását az alaptantárgyakból.

Még beszélt, amikor a munkaadója felemelte a kezét, hogy elhallgattassa.

– Elég! – mondta kurtán. – Mutassa meg a füzeteket!

Jenna átnyújtotta őket. A férfi átlapozta, majd minden kommentár nélkül visszaadta.

– Amelie szépen halad. – Jenna azt akarta, hogy a férfi tudja ezt. – Mivel eddig nem tanult rendszeresen, a kitartás jelenti számára a legnagyobb kihívást. Persze ez általában is igaz a gyerekekre. A játékot szinte mindig előnyben részesítik a munkával szemben.

– Ez nem csak a gyerekeknél van így, Miss Ayrton – jegyezte meg szárazon a munkaadója.

Jenna nem volt biztos benne, hogy mosolyognia kellene. A férfi talán humoros megjegyzésnek szánta, de lehetetlen volt megmondani. Így hát csak bólintott, és folytatta, gondosan megválogatta a szavait.

– A rutin és a stabilitás rendkívül fontos a gyerekek számára, különösen a koncentráció elősegítése érdekében. Tudom, hogy mindkettő eddig nagymértékben hiányzott Amelie életéből.

A munkaadója arca elborult.

– Végigrángatták egész Európán és az Egyesült Államokon! Csoda, hogy a gyerek egyáltalán tud olvasni!

Jenna nem szólt semmit. Nem az ő dolga volt, hogy kommentálja az elvált szülők közötti súrlódásokat.

A férfi dühe hirtelen elszállt.

– Van egyáltalán valami, amiben Amelie jó?

– Igen, persze! – válaszolta Jenna megrökönyödve. – A matek valószínűleg sosem lesz az erőssége, de a művészet és a kreativitás biztosan.

Több rajzlapot vett elő, és megmutatta Evandro Rocceforténak a legfelsőt.

– Nézze csak, milyen jó! Nem feltétlenül a technikai kivitelezésről beszélek – az majd idővel megjön –, hanem a fantáziáról és a színekről. És ez is... – Jenna felemelte a következő rajzot. – Meg ez is...

A munkaadója közömbösen nézte lánya műveit. A rajzok sok tornyos, mesebeli kastélyokat ábrázoltak, amelyeket mitikus lények és fényűzően öltözött hercegnők laktak.

– Minden tehetséget bátorítani és ápolni kell – folytatta Jenna.

Elhatározta, hogy megvédi Amelie-t az apja esetleges kritikájával szemben. A kislányért tette ezt, mert az apjának dicsérnie és értékelnie kellene őt.

Az ő apja bezzeg sohasem tette.

Úrrá lett rajta a fájdalom. A fájdalom, amitől Amelie-t meg akarta kímélni.

– Nagyon fontos, hogy a gyerekek tudják, tehetségesek valamiben. Egyetlen gyereknek sem

lenne szabad értéktelennek vagy haszontalannak éreznie magát!

Jenna hangja szenvedélyesen csengett, ahogy az emlékek felszínre törtek. Az apja megvető kritikája, a türelmetlensége és a közönye...

Észrevette, hogy Evandro Rocceforte őt fürkészi. De nem úgy, ahogy egy munkaadó nézi az alkalmazottját. Valami más volt ebben a pillantásában.

Aztán ez a kifejezés eltűnt.

A férfi hátradőlt a nagy, modern bőrfotelben, amely nem igazán illett az antik íróasztalhoz. Ahelyett, hogy kommentálta volna Jenna szavait, egyszerűen csak annyit mondott:

– Köszönöm a beszámolót. Csak így tovább! És... – a tekintete végigsiklott a lányon – fel kell készülnie arra, hogy gyorsan és előzetes értesítés nélkül átütemezze az órákat. Amíg én itt vagyok, nem a tanulás az elsődleges. Az Amelie-vel töltött idő sokkal fontosabb. Van még kérdése? Ha nincs, menjen vissza a tanítványához!

Jenna felállt, és összeszedte Amelie füzeit meg rajzait.

– Bár nem az én tisztem elmondani, Signor Rocceforte, de teljesen egyetértek önnel. A tanulás jelenleg nem prioritás Amelie-nél. Mivel olyan hosszú ideig távol volt tőle, jobb, ha most sok minőségi időt tölt vele, és...

– Teljesen igaza van, Miss Ayrton! – szakította félbe a férfi nyersen. – Nem a maga tiszte, hogy ezt elmondja.

Jenna egy pillanatra megdermedt. Épp olyan erősen érezte a férfi nemtetszését, mint ahogy tegnap este a dühét. De akárcsak tegnap, most is hamar visszanyerte a nyugalmát. A tanítványa kedvéért mondta, amit mondott. Egy kislány érdekében, aki annyira emlékeztette őt egykori önmagára, elszakítva mindentől, amit ismert, hogy egyik napról a másikra az apjával, egy idegennel éljen.

Látta a férfi rosszálló arckifejezését, de rá kellett ébresztenie, mennyire fontos Amelie számára, hogy ott legyen mellette.

– Amelie tanáraként, Signor Rocceforte, kötelességem képviselni a tanítványom érdekeit – mondta nyugodtan, tekintetét a férfira szegezve.

Hatalmas, dúsgazdag ember, de jelen pillanatban csak a tanítványa apja, az a férfi, aki felelősséggel tartozik a lánya érzelmi egészségéért.

– Amelie elvált szülők gyermeke, és évek óta hiányzik neki az, amire a leginkább szüksége lenne: a stabilitás és a biztonság. De ami még ennél is fontosabb, tudnia kell, hogy értékelik, akarják és szeretik. Különösen az utóbbi.

Nem érdekelte, hogyan reagál a munkaadója. Kisétált a szobából, és halkán behúzta maga mögött az ajtót.

Amikor az ajtó becsukódott, Evandro arra a helyre meredt, ahol az angol nő állt. Fogalma sem volt, hogy mit viselt, milyen magas, vagy milyen a szeme színe.

De szóról szóra el tudta ismételni, amit az imént mondott neki.

„Értékelik, akarják... és szeretik.”

A három szó ott visszhangzott benne. Az elsőt könnyen alátámaszthatta. Ezt bizonyította az ügyvédje komor arca, amikor megpillantotta az összeget, amelyet ügyfele Amelie anyjának fizetett. És Evandro a másodikat is megerősíthette. Bizonyította az egy évig tartó keserves válóper.

Mi a helyzet harmadikkal...?

Visszahőkölt a szótól. Eszébe jutottak a kegyetlen szavak, amelyeket a felesége vágott hozzá.

Hirtelen hátralökte a karosszékét, felállt, az üvegajtóhoz lépett, és szélesre tárta. Friss levegőre volt szüksége.

3. FEJEZET

Jennának és Amelie-nek a tanteremben szolgálták fel az ebédet, nem pedig kint a teraszon, ahol valószínűleg zavarták volna a könyvtárban dolgozó Evandrót.

Amelie egy kicsit még most is zavarodottnak tűnt, és Jenna úgy döntött, hogy kell neki egy kis figyelemelterelés, ami neki sem árt. Még mindig ott kavargott a fejében az Evandro Roccefortéval folytatott délelőtti beszélgetés.

– Tanulmányi kirándulásra megyünk! – jelentette be Amelie-nek, mire a kislány arca felderült. Együtt kísérták a teraszra, készen arra, hogy felfedezzék a hatalmas kertet. – Londonban, ahol tanítottam – mondta Jenna –, nem voltak rétek és erdők. Szóval gondolj csak bele, milyen szerencsés vagy, hogy itt van ez a gyönyörű vidék és ez a gyönyörű kert!

– Örülök, hogy így látja.

Jenna meglepetten fordult meg. Evandro Rocceforte állt a hátuk mögött.

– Láttam magát és Amelie-t a könyvtár üvegajtaján keresztül. Hová mennek?

Amelie védelmet keresve Jenna tenyerébe csúsztatta a kezét.

– Tanulmányi kirándulásra a környéken.

– Csatlakozhatok?

A lány csodálkozva nézett rá. Nemcsak a kérdés miatt, hanem azért is, mert a férfi teljesen más hangnemben beszélt hozzá, mint aznap reggel. Aztán rájött, hogy miért. A lánya miatt, nem miatta.

Jenna örült ennek. Ez volt az első alkalom, hogy együtt látta a férfit és Amelie-t. Evandro most a lányához fordult.

– Mit gondolsz, Amelie? Biztos vagyok benne, hogy tanulhatok Miss Jennától és tőled is. Például nagyon keveset tudok arról, hogyan élnek a meztelencsigák.

Csak nem viccelődik? Jenna nem tudta eldönteni, mint ahogy azt sem, hogy a reggeli megjegyzését, miszerint a felnőttek szívesebben játszanak, mint dolgoznak, humorosnak szánta-e.

Még mindig érezte a kis kezét az övében, és tudta, hogy Amelie-t ugyanúgy nyugtalanítja Evandro hirtelen felbukkanása, mint őt.

Amelie gyanakodva nézett az apjára.

– Nem szeretem a csigákat.

– Szerencsére a csigák szeretik egymást – mondta Evandro szárazon. – Ezért van tavasszal sok kiscsiga.

– A meztelencsigák hermafroditák – vetette közbe Jenna.

Az új szó felkeltette Amelie kíváncsiságát.

– Ez mit jelent?

– Minden meztelencsiga egyszerre lány és fiú – magyarázta Jenna. – Tehát minden csiga tud petét rakni. Nekünk furcsának tűnhet, de számukra ez a normális.

– Nem akarok fiú is lenni – jelentette ki Amelie. – Egyáltalán nem akarok fiú lenni!

– Pontosan úgy vagy jó, ahogy vagy – jelentette ki az apja. – És nagyon örülök, hogy idejöttél, hogy velem élj.

Jenna hallotta a melegséget a hangjában, és egy kicsit megnyugodott. A férfi érezte a lányával, hogy szívesen látja itt, és ez jó.

– És? Hová megyünk? – kérdezte Evandro ugyanolyan barátságos hangon.

– Arra gondoltam, ellátogatunk a rózsakertbe, megnézzük, hogyan gyűjtik a méhek a nektárt, és kiderítjük, mennyiben segít ez a rózsáknak és más virágoknak – válaszolta Jenna.

A lány előrement, és elengedte Amelie kezét, amikor beléptek a kör alakú rózsakertbe. A délutáni nap melegen tűzött le a felhőtlen égből, és a lány remélte, hogy nem lesz túl nagy a forróság. Ő és Amelie nyári ruhát viseltek, de a munkaadója öltönyben volt. Könnyű sötétszürke anyagból készült,

amely tökéletesen illett palaszürke szeméhez.

Jenna egy gyönyörű bokorrózsához vezette őket, és elkezdte magyarázni a beporzás folyamatát.

– Most pedig figyeljük a méheket, ahogy meglátogatják a rózsákat – fejezte be a kiselőadást.

– Ott van egy! – Evandro az egyik rózsára mutatott, amelyre letelepedett egy kövér méhecske.

– Igen. És nézd, Amelie, a lábán ott van egy korábban meglátogatott virág sárga pora!

Addig figyelték a méhet, amíg az zümmögve el nem repült. Jenna ezután izgalmas részleteket mesélt kis tanítványának a méhek életéről, miközben továbbra is együtt figyelték a szorgos rovarokat. Kis idő múlva elhagyták a rózsakertet. Ahogy Jenna a kert közepén lévő dísztó felé vette az irányt, örömmel látta, hogy Amelie az apja mellett lépked.

– Valamikor ezen a héten – mondta a férfi – üzembe helyezzük a szökőkutat a tó közepén.

Elmagyarázta a lányának a szökőkút működését, miközben mindketten a tó kőszegélyén ültek. Jenna nem volt biztos benne, Amelie mennyit értett meg a magyarázathoz, de a lényeg úgyis az, hogy az apjával volt.

Arra gondolt, hogy a férfi mennyire más a lánya jelenlétében. A tartózkodása még mindig megvolt, de sokkal lazábbnak tűnt. Jenna tekintete szívesen elidőzött rajta...

Aztán szerencsére Evandro felállt.

– Visszamehetünk?

A lány bólintott, előreengedte apát és lányát, majd követte őket. Próbált arra koncentrálni, milyen jó, hogy Amelie meg az apja együtt vannak, és nem arra, hogy milyen széles a férfi válla, milyen sűrű és fekete a haja, milyen mély a hangja...

Amikor a teraszra értek, Amelie-t az osztályterembe akarta kísélni, de Evandro Rocceforte visszatartotta.

– Amelie, kérd meg Signora Farrafaccit, hogy hozzon nekünk egy kis frissítőt! Biztosan szomjas vagy, mert én nagyon. És Miss Jenna is, kétségtelenül. – Gúnyosan felvonta a szemöldökét. – Angol, tehát bizonyára úgy gondolja, hogy itt az ideje a délutáni teának, ugye?

Amelie örült a szünetnek, elszaladt, hogy szóljon a házvezetőnőnek, Jennát pedig kissé zavarba hozta, hogy egyedül maradt a munkaadójával.

De miért is? Hiszen egyszerűen csak a tanítványa apja.

– Foglaljon helyet! – Evandro kihúzta az egyik széket a nagy napernyő alatt álló asztaltól.

Az árnyék nagyon jólesett. Jenna leült, és remélte, hogy Amelie hamar visszatér.

Evandro is helyet foglalt vele szemben, de csak azután, hogy levette a zakóját, egy szabad szék háttámlájára akasztotta, valamint meglazította a nyakkendőjét. Lezser viselkedése szöges ellentétben állt a könyvtárban aznap délelőtt tanúsított szigorával.

– Szóval mit gondolsz, haladok afelé, hogy jó apa legyek? – kérdezte Evandro hátradőlve.

A tekintete megpihent a lányon, aki az nap délelőtt bátran elmagyarázta neki, mit jelent apának lenni.

– Igen – válaszolta Jenna. – Amelie a sétánk során érezhetően jobban megbarátkozott önnel.

Evandro látta, hogy tétovázik, ezért bátorítóan biccentette, hogy folytassa.

– A lánya még kicsit félénk, de ha dicséri és bátorítja, valósággal ki fog virulni.

Evandro hallotta a melegséget a hangjában – és valami mást is. Mintha könyörgött volna. De miért is?

– Remélem, nem bánja, hogy időnként az osztályterem kívül is tanítanám Amelie-t.

– A mai nap után nagyon is támogatom. Egyébként egyetérték a módszereivel, Miss Ayrton.

Evandro egy ki szünetet tartott. Valamit el kellett mondania a lánynak, valamivel tartozott neki.

– Bocsánatot kérek, ha ma reggel egy kicsit nyers voltam. Meg kell értenie... Ez az egész új nekem. Nagyon sajnálom, hogy eddig kimaradtam Amelie életéből. De most végre itt élsz velem, és mindent megteszek, hogy olyan boldog gyermekkorra legyen, amelyet megérdemelsz. Olyan gyermekkorra, amilyenről maga olyan ékesszólóan beszélt.

Jenna kicsit elpirult. Így még szebb, gondolta Evandro. Azt kívánta, bár csak valami olyasmit